

VZLÉTNOUT VYSOKO

„Lehni si na zem a uvolni se,“ vybídla mě teta Isa. „Nejsi na to zvyklá a nevidím důvod, proč bys měla spadnout a praštit se.“

Poslušně jsem se natáhla na podlahu ve světnici. Kocour mi okamžitě zalehl nohy i břicho a zatnul mi drápy do mikiny. Zpráva zněla jasně: Bez něj se nikam nehnu. To mi vyhovovalo, protože sice možná s tou svojí svéhlavostí nebyl nejlepším tělesným strážcem, ale když už při mně stál, zarputile mě ochraňoval. Navíc jsem se zdaleka neuvolnila tak, jak teta Isa vyžadovala.

Kahla se vrátila ze své divoké cesty. Přestože seděla se zavřenýma očima ve světnici, do bloku si načrtla a namalovala část toho, co cestou spatřila: zvláštní

krajinu s hlubokými temnými údolími a vysokánskými zlatohnědými sloupy. Ukázalo se, že takhle vnímají brouci borovicové šišky, poznaly jsme pohled střízlíka skrze změt větvíček a klacků a mnohem větších uschlých listů buku, vlhký travnatý les vonící žížalami z pohledu ježka. Teta Isa pokyvovala hlavou a pochválila ji. Vyzvala ji, aby vyprávěla, co cestou zažila. Myslím si, že jejím cílem nebylo jen přimět Kahlu mluvit kvůli úkolu, ale také mě povzbudit a uklidnit. Divoké cesty mohly být dobrodružné, dokonce zábavné, či přinést neobyčejný zážitek... To jsem na Kahle při vyprávění poznala. Jenže moje nedobrovolná divoká cesta – pokud to tedy skutečně byla divoká cesta –, skončila vrabcovou smrtí. Nechtělo se mi to zažít znovu. A už vůbec ne, pokud úkol spočíval v tom, vrátit se do míst, kde se vrabec zřítíl k zemi.

„Snaž se uvolnit,“ připomněla mi teta Isa po půlhodině už aspoň podvacáté.

„Jsem fakt klidná,“ procedila jsem.

„Ne, nejsi, má milá,“ zakřenila se. „Možná bychom mohly zkusit trochu odvaru z kozlíku lékařského.“

Ušklíbla jsem se. Kozlíkový čaj tety Isy chutnal poněkud trpce, přesto jsem si od ní šálek vzala.

„Dvě čajové lžičky sušeného kozlíku,“ prohodila Nicka celá dychtivá, „z té modré dózičky za heřmánkovým čajem. Už vím, kde najdu skoro všechno.“

Znovu jsem si lehla na zem. Po odvaru mi mravenčilo ve rtech a vážně jsem se cítila trochu klidněji. Asi to ale bylo spíš tím, že jsem dospěla k přesvědčení, že stejně k ničemu nedojde. Dost možná že Kahla dokázala poletovat a vtělovat se do brouků a ježků nebo střízlíků, jenže to já zjevně neuměla. Rozhodně ne silou vůle. Zívla jsem. Ne, dneska se určitě nic nestane.

Zdalo se mi, že se houpu. Výš a výš, čím dál prudčeji. Provazy mě řezaly do dlaní, jenže mně to bylo jedno. Zaklonila jsem se a natáhla nohy dopředu, abych se pořádně zhoupla, zvrátila jsem hlavu a podívala se přímo do nebe, do bílých oblačných krajin a blankytně modré oblohy. Zahlédla jsem jen úplnou špičku stromu, která pokaždé odněkud vykoukla.

„Dávej pozor!“ vykřikla moje mladší sestra. „Ne tak vysoko!“

Mladší sestru nemám, nemám vůbec žádnou sestru. Ve snu jsem ji ale měla.

Akorát jsem ji neposlouchala. Toužila jsem se zhoupnout ještě výš, toužila jsem se oprostít od země, pustit provazů, odletět. Kéž bych se stala ptákem, abych mohla letět daleko, předaleko.

Ve chvíli, kdy houpačka vylétla úplně nejvýš, jsem vyskočila. Nebe bylo azurové, vítr mi čechral vlasy, a jestli jsem kdy měla odletět, nastala ta pravá chvíle jistě teď.

Vzlétla jsem. Byl to krásný, nekonečně modrý okamžik.

Vzápětí jsem dopadla na zem. Narazila jsem tak tvrdě, až jsem měla dojem, že jsem si zlámala snad každíčkou kost v těle.

„Chiaro!“

Slyšela jsem v jejím hlase zděšení, ale neodpověděla jsem. Nehýbala jsem se a snažila se nedýchat. Klidně jsem se mohla zvednout – prakticky hned jsem věděla, že jsem si nijak vážně neublížila. Přesto jsem zůstala ležet, zcela bez hlesu.

„Chiaro. Vstávej.“

Sestřička se mě dotýkala, nejprve opatrně, ale postupně čím dál tím netrpělivěji. „Chiaro!“

Je po mně, uvědomila jsem si. Už tu nejsem. Jsem bílým obláčkem na modrém nebi a plynu v dál.

Zaslechla jsem vzlyknutí.

„Nezabila ses, že ne?“ ozvala se sestra.

Stále jsem zadržovala dech a nehnula brvou.

Sestřička propukla v pláč.

„Mami!“ křičela. „Ma-a-mi-i-i...“ vyrážela ze sebe trhaně v běhu – slyšela jsem její kroky. Na hlase jsem jí poznala, že je vyděšená k smrti.

„Počkej!“ převalila jsem se na bok. „Vrať se. Nic mi není...“

Trvalo mi dlouho, než se mi podařilo ji uklidnit. „Bála jsem se, že jsi umřela,“ opakovala pořád dokola. „Bála jsem se, že jsi umřela...“

„Kláro.“

To mě volala teta Isa.

„Co?“ vypadlo ze mě.

„Myslím, že jsi usnula. Asi by příště stačila pouze jedna lžička kozlíku.“

„Zdálo se ti něco?“ zajímalo Kahlu. „O nějakém zvířeti?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Jen o dvou holkách a houpačce.“

„To nezní jako divoká cesta.“

„Ne,“ souhlasila jsem. „To teda ne.“

Zvedla jsem se do polosedu. Skoro jsem cítila Kahliny oči v zádech. Dneska mi pomáhala a nikoli jen

z povinnosti, jenže to bylo svým způsobem ještě horší. Teď už jsem se na ni nemohla ani zlobit – akorát na sebe.

Proč jsem tak marná divočarka? Jestli se tohle fakt mám naučit, proč to musí být tak těžké? Divoký svět mi obrátil celý život naruby, způsobuje mamince starosti, ostatní si mě kvůli němu dobírají, sama mám kvůli němu v hlavě zmatek – proč alespoň neovládám divočáry? Jako Kahla.

Kocour vstal a protáhl si hřbet – stále ještě stál na mně, všechny čtyři tlapy mi zabořil do břicha. Rozhodně nebyl lehounká kočička.

„Hop dolů,“ přikázala jsem mu. „Sotva můžu dýchat.“

Vrhl na mě zvláštní pohled. Pak pomaloučku polehoučku sestoupil na podlahu, hezky tlapku po tlapce. O nějakém „hop“ nemohla být řeč, ale aspoň že ze mě slezl.

„Mrzí tě to?“ ozvala se Nicka na křesle. Nožky s prsty natahovala před sebe a v ruce třímala notýsek, připravená zapsat něco zajímavého z mé divoké cesty. Zatím do něj nezakreslila jedinou čárku.

„Ne,“ prohodila jsem. „Jen... mě to unavuje.“

„Já jsem taky docela k ničemu,“ fňukla smutně. „Ale... cvičím se.“

To už bylo moc. Dokonce i Nicka byla svým způsobem lepší než já, protože se nevzdávala, a dokonce trénovala. Vstala jsem tak prudce, až jezevčice v psím pelíšku zavrčela.

„Kam jdeš?“ chtěla vědět teta.

„Domů.“

Vrhla po mně zkoumavý pohled.

„Jo,“ usoudila. „To bude asi nejlepší. Ať si máma nedělá starosti. Myslím, že bys měla přijít zase zítra. Zkusíme to znovu.“

„Mamince se to líbit nebude.“

„Já vím, že ne. Zakázala ti sem chodit?“

Zavrtěla jsem hlavou. „To ne. Ne takhle přímo.“

